

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego wraz z dodatkiem porannym: W Warszawie: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesięcznie kop. 75.

KURJER WARSZAWSKI.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garbontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 8 kop.

Wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta rano, a nadto wychodzą stale w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SIĘDMIEDZIESIĄTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9.— Telefon Redakcji nr. 126.— Telefon Administr. 141.

Jego Cesarska Wysokość Jenerał Feldmarszałek Wielki Książę Mikołaj Mikołajewicz wczoraj po południu odbył przejażdżkę po parku Łazienkowski...

- W dniu jutrzejszym odpawione będą solenne wotywy w kościołach: św. Jacka (po-dominikańskim), przed ołtarzem Matki Boskiej Różańcowej, na intencję braci i sióstr bractwa Różańca...

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Nowy pruski minister finansów, dr. Miquel, przedstawił ma cesarzowi plan reform, jakie w latach najbliższych przeprowadzić zamierza. Podstawą planu działania ministra ma być zasada niezaciągania nowych pożyczek...

A zamiary Miquela co do obywatelstwa bez nowych pożyczek niełatwe będą do urzeczywistnienia, bardzo bowiem niedalekiej przyszłości przypadnie w udziale przeprowadzenie niezwykle poważnej dla Prus reformy szkół ludowych.

mawia: przychylność dla ministra, czy też dokładna znajomość rzeczywistego stanu rzeczy.

Sumiennosc sprawozdawcza każe nam dać na tem miejscu jeszcze słowko o ks. Bismarku, który nie przestaje rzucać światu swych przestarzałych zasad. Świeżo znowu, jak nam to wczoraj doniosły depesze, przyjmował książę w Friedrichsrubie korespondenta Now. wr., któremu podobno z naciskiem powtarzał, iż wszelkie jego usiłowania dążą do utrzymania pokoju.

To też Nord brukselski, pisząc o Bismarku, notuje tylko w tym człowieku ciekawe zmiany psychiczne. Zdaniem dziennika, książę zerwał całkowicie ze swymi monarchicznymi zasadami i stał się zdecydowanym przeciwnikiem tyle popieranej przez cesarza Wilhelma polityki socjalnej.

Bo ostatecznie taki wniosek nasuwają wypadki doby ostatniej. Niegdyś ministerjalna Post tak wzięła do serca zarzut tchórzostwa, uczyniony jej przez rzecznika myśli bismarkowskich, dra Rittershausu, iż zarzuciła temu ostatniemu poprostu fałszerstwo myśli i słów słyszanych w Friedrichsrubie.

Zaledwie kongres „przyjaciół pokoju” zakończył swe prace w Londynie, już rozpoczął posiedzenia w tem mieście kongres drugi, mający na celu zupeł-

CZARODZIEJSKA STUDNIA.

BAŚŃ WSCHODNIA.

Wśród ciemnych, ponurych murów cytadeli Kairu, obok starożytnego gmachu, zwanego „Dywanem” Jussufa Saladyna, znajduje się studnia, nawpół gruzem przywalona, głęboka, czarna, bezdenna, jak gdyby przepaść straszna.

Przezorny władca, pragnąc cytadelę wodą zaopatrzyć, rozkazał skałę przekopać. Pracowano lat kilka i wykuto przepaść na 300 pików (**) głęboką, jednakże wody nie znalezione; robotnicy zaczęli już narzekać i sarkać na trud daremny, gdy pewnego ranka sam Saladyn udał się nad brzeg studni i zwrócił ku wchodzącemu słońcu, ranną rozpoczął modlitwę.

I oto nagle biały jak śnieg gołabeł usiadł na skale obok pobożnego kalifa i pōty to dzióbkiem, to

skrzydlami uderzał o twarde kamień, aż srebrzysty strumień wody sączył się zaczął po skalach.

Legenda opowiada dalej, iż była to też sama woda, która w Mecce u grobu proroka świeżym strumieniem chłodzi czoła świętych pielgrzymów; widać się zaś i kryjąc pod ziemią na rozkaz boży, w Kairze cudowne utworzyła źródło.

Od chwili tej minęły wieki, dawna silna wiara osłabła, a w studni Jussufa woda stała się mętną i gorzką, jak łza niewolnika; posiadać ma jednak dotychczas władzę leczenia cierpien zranionego serca.

Komu nieszczerzą miłość duszę owładnie, komu pragnienie rozkoszy, niyb płomień niszczący, wszystkie myśli i uczucia pożera, ten jedną kroplą owej cudownej wody zagasić może i usnąć uczuć burzę.

Nie jest to jednak łatwym zadaniem, gdyż studnia Jussufa nie zawsze posiada cudowną moc leczniczą. Raz tylko w roku, w świętym dniu wielkiego Bajramu, o świcie, zanim muezin ranną odśpiewa modlitwę, od wschodu, z chmurków różowych, które nad krainą zbawienia *) się ukazują, przylatuje gołabeł biały. Jak błyskawica spuszcza się w głąb ciemnej przepaści, i powraca po chwili nad brzeg studni, niosąc w dzióbku kroplę cudownej wody.

Zaledwie pierwszy brzask jutrzeńki zarumienił wieżycę minaretów i szczyty Mokkatamu, **) już

*) Nad Mekką. **) Mokkatam, skaliste wzgórze, na którym wznosi się cytadela Kairu.

młoda Leila usiadła u studni Jussufa, już czeka i patrzy: czy nie ujrzy gołębia o dzióbku różowym, czy nie schwycei rosy zbawczej, która ją ma uleczyć z miłostnej tęsknoty. Stara piastunka Leli, strzegąca wiernie kroków swej pani, niezwykła jednak o tak rannej wychodząc porze, usnęła snem smacznym, oparłszy głowę o kamień muru. Dziewczę zaś patrzy ku wschodowi, duma i marzy, a lzy, jak perły, z pod białej, muslinowej wybiegają zasłony i na czarnym, jedwabnym płaszczu *) błyszczą blaskiem cennych klejnotów.

Nagle zmierz jakiś słychać w pobliżu, młoda dziewczyna zadrżała i czarnymi, wielkimi oczyma spojrzęła dokoła, jak strwożona gazela, skoro lot sępa w puszczy posłyszysz.

Po drugiej stronie studni stanął młody arab. Wzrok jego ponury, postać chwiejna, turban opada na skronie, a płaszcz jaskrawy dziwnie odbija od bladego lica. Leila, ujrzałwszy młodzieńca, w pierwszej chwili już nieckać chciała; zdawało się jednak, że jakaś nadludzka siła przykuwała ją do miejsca, spuściła tylko oczy i zasłonę poprawiła na czole.

Młodzian spojrzęł zdziwiony na to zjawisko kobiece, towarzyszkę swej niedoli, zarumienił się z początku i zmieszał, ale wnet rysy jego przybrały dawny wyraz smutku i zniekania.

Czekali teraz oboje; rozdzielała ich przepaść studni, w którą patrzyli oboje, nie śmiejąc podnieść na siebie oczu. Wreszcie dziewczyna (kobieci, jak

*) Arabki, prócz zasłony okrywającej twarz i czoło, noszą przy wyjściu czarne płaszcze z lokiej jedwabnej tkaniny, zasłaniające całą postać (t. zw. habara).

*) Zdrój Józefa. **) Fik, miara arabska.

